

διαμονή του Νέου Νάυτον και του Χιώδη Σουλιάτη — ή Αριάδνη της Κρήτης ασπάζεται την Μικράν Κατεργάραν — ή Ανθοδρα Νεότερης συγγαίρει τῆς Νοσταλγοῦσαν Ἑλληγίδα δια τὴν ἀξίειαν πρῆξιν της, καὶ εἶθε ἡ εὐχὰ εἰς τὴν τοῦ παιδιού να εἶνε πρὸς εὐτυχίαν της — ἡ αὐτὴ συγγαίρει τὸν Κάλυκα Ρόδου διὰ τὰς ἐξετάσεις του εἰς τὸ Ὡδεῖον καὶ συλλυγεται τὴν Τσουκινίδαν τῆς Τερψιθέας διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της — ἡ Νοσταλγοῦσα Ἑλληγίς δέχεται ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης Δαμάσκου προτάσεις ἄλληλογραφίαν καὶ ἀναμένοντομένως ἐπιστολήν της; — ἡ αὐτὴ Νοσταλγοῦσα Ἑλληγίς ἐρωτᾷ τὸ καλὸν παιδίον τὸ συστῆν ὑπὸ τοῦ Πῶς μελένη καὶ ἐγγράφει ὑπ' αὐτῆς, (τοῦ ὁποίου ὄνομα, ἀγνοεῖ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ ὄνομα) ἂν δέχεται νὰ του στείλῃ μιαν Δέσφην Τετραδίων Μ. Μυστικῶν δὲ ἀνταλλάσσει, καὶ τοῦ προτείνει ἀλλαγὴν μετὰ τὸ ὄνομα του καὶ τὸ ψευδώνυμον — οἱ Δικηγόροι τῆς Νεολαίας δὲν φαγερόσιν τὸ ὄνομα τῶν εἰς τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, διότι τότε θὰ ἦτο περιττὸν νὰ ἔχουν ψευδώνυμον — ὁ Νοσταλγοῦς Βασιλειονίου ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Διακῆς Μαργαρίτας, Λιτωποῦλας καὶ Χιώδη Σουλιάτη — ἡ Διακὴ Μαργαρίτα ἀσπάζεται τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληγίδα καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαθε τὴν ἐπιστολήν της; — ἡ Νύμφη τοῦ Βορᾶ πληροφορεῖ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ὅτι ὀνομάζεται, τίδ' Ἄραβαντινοῦ καὶ ὅτι ἔφυγε τὸ ψευδώνυμον της; — ἡ Παριστορία συγγαίρει θερμῶς τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ διὰ τὰς λαμπρὰς της ἐξετάσεις εἰς τὸ Ὡδεῖον (κ' ἐγὼ ἐπίσης τὴν συγγαίρει, διότι ἤκουσα πολλὰ διὰ τὸ βιολὶ της) — ἡ Ἐγγετής Καρδία ἀσπάζεται τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρον καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαθεν ἐπιστολήν της; — ἡ Χλόη τῆς Θαλάσσης χαιρετᾷ τὸν Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου — ἡ Ἄννα Ἀλέκου ἀσπάζεται τὸ Λεωγίτιον Κεράσι — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν συγγαίρει τὸν Κορηγὸν τῶν Αἰγάρων διὰ τὰς λαμπρὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα του.

Μικρὰ Μυστικά. Ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου αἱ προτάσεις αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος ἀναβλῆθαι διὰ τὸ προσεχές. Καὶ εἰς αὐτό, καθὼς βλέπετε, Ἀναμία πταίει.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀφρα τῆς Κερκυρας (ναί, τώρα ὑπεθῆκε διὰ τὰς ἐξω δρας). Σπηλαίων τῶν Μουσῶν (ἄδικα, τὰ παράπονά σου, δὲν πάντοτε ἐδημοσίευσάς τὰς πληροφορίας σου ἐκτός μιᾶς μόνου φοράς, ποὺ δὲν εἶχα τόπον· τὸ φύλλον εἰς τὸ ἔβης δὲ στέλλεται ἐνωρίτερα) Παπαρούσαν τῆς Πεντέλης (ἔστειλα εὐχόμεναι τολομαῖαν ἀνάφορον καὶ ταχεῖαν ἐπιστολήν) Ἀγησυχὸν Πνεῦμα (τόσο πολὺ ἀργῶν; περιεργον!) Γ. Σ. Τασιγιάτην (ἔστειλα ναί, ἐλπίζω διὰ τὸ προσεχές ἔτος θὰ δημοσιεύσω τὸ «Μέγα Δάσος» τοῦ Βέρν· εἶσαι μαγευμένος μετὰ τὸν «Θαυμάσιον Ὀρενίκον», ὅμως τότε θὰ ἐνοήσης τί εἶνε, ὅταν ἀρχίσῃ τὸ δεύτερον μέρος) Πλοῖτον τοῦ Δουβάβεως (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσαπόθεμα καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν νέαν μου φίλην εἶθε ἰδοὶ κόποι σου νὰ μὴν ὑπάγουν χαμένοι, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ με λαμβάνῃ καὶ νὰ μορφώνεται ἑλληνοπρεπῶς) Σημιαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας (ἐλήθη) ἀλλ' ἐβράδυνα νὰ το ἐπιθεωρήσω καὶ νὰ το ἀποστείλω, ἔνεκα πολλῶν ἀιγολιών) Μινώταυρον (ἐλπίζω, δὲ ἀποτελέσματα δὲν ἔλαβον πολὺ) Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης, Ναβαροζάνην (σοὺ εὐχόμεναι λοιπὸν πᾶσαν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ ἀφίσης τὴν δεξιάν κατὰ μέρος) Ἀριάδνη τῆς Κρήτης (ναί, ἀλλὰ οἱ κόποι θάναταιθουσιν) Ἀδελφίδα Παπαμάρκου (σοὺ ἔστειλα τὸ 19ον φυλλάδιον, ὃ, ὅχι ὅταν μεγαλώσῃ; πρέπει νὰ μου γράψῃς ἀπὸ τώρα) Ἀνθοδρα Νεότερη (πολλὰς πληροφορίας εἶχες; σοὺ ἐδημοσίευσάς τὰς μισὰς, καὶ πάλιν πολλὰ εἶνε φαντάσου ἂν ἔστειλαν ὄλοι ἀπὸ

τόσας, τί δὲ ἐγίνετο;) Ταχύτερον Βέλος (συμμορφῶθην μετὰ τὴν παραγγελίαν σου) Ἑλικώγα (διεβίβασα ὄσα μοῦ γράφεις πρὸς τὸν κ' Ξενοπούλον, ὃ ὅποιο σ' εὐχαριστεῖ ἀπειροῦς τὰ ποιήματά σου μοῦ ἤρσαν πολὺ δὲν ἔχουν πολλὴν πρωτοτυπίαν, ἀλλ' εἶνε εὐμορφώτατα στιχομορφώμενα δὲν δοκιμαίεις καὶ πλεον, κοινουργία θέματα;) Σιωπηλὴ Νύκτα (ἐπίρασεν ἡ ἀδιαθεσίαι; περὶ τῆς Ιουλιέτας Ἀδὴμ ἔγραψεν ἐν ἐκτάσει; ὁ κ. Φαίδων εἰς τὸ 8ον φυλλάδιον) Νοσταλγοῦσαν Ἑλληγίδα (φυλλάδιον ἔστειλα: εὐχαίρει καὶ ἡ νέα σου γε. ναϊδοῦρα δὲν ἀμφιβάλλω δὲ πολὺ θὰ εὐαριστήσῃ τὸ πτωχὸν παιδίον) Νέμον (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἔκθεσις περὶ τῶν ἐξετάσεων τῆς γυμναστικῆς) ἡ Μαγική Εἰκὼν εὐρυθῆ, ἀλλ' ὄχι καλλιτεχνική, ἐκ τοῦ εἶδους τὰς ὁποίας δημοσιεύω) Νοσταλγοῦ Βασιλειονίου (ἀνέγνωσα ὄσα μοῦ γράφεις, ἀλλὰ νομίζω δὲν ἐνδιαφέρουν τοὺς φίλους μας ὅταν νὰ ἀνακοινώσω δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὁ Μητροπολίτης σας εἶνε ὅπως σοὺ τὸν περιγράφει ἄξιος, ἀλλὰ τί εἵμεθα ἡμεῖς διὰ νὰ το ἐπιανεσωμεν; ἐκείνος πρέπει νὰ μας ἐπαινέσῃ καὶ νὰ μας εὐλογήσῃ) Διακὴ Μαργαρίταν (ἂρ' οὐ εἶσαι ἀβεβαιοτάτη; δὲν μ' εὐχαριστεῖ «περβολικὰ» τὸ νὴ μὴ μου γράψῃς, τότε διατὶ μοῦ γράφεις; ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω, ὄχι δὲν ἔχεις αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἀπόδειξι; δὲν μοῦ γράφεις συχνά, — πράγμα τὸ ὁποῖον μ' εὐχαριστεῖ ὑπερβολικὰ) φίλησέ μου τὰδελεφκία) Ἰδὸν Ἑπιπέρωτον (αἱ λύσεις πρέπει νὰ στέλλωνται σύμφωνα μετὰ τὸ Ὡδεῖον τοῦ συνδρομητοῦ) Β. Α. Η. (ὄραϊν τὸ θέμα ἀλλ' ἡ γλῶσσα δὲν εἶνε ἡ συνήθως δημοσιευομένη εἰς τὸ φύλλον μας; διὰ τὰ διηγήματα μάλιστα εἰς τὸν διάλογον, — θέλομεν ἀπλουτέραν, φυσικωτέραν γλῶσσαν) Ἀμαρ. Ἑ. δαί (εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποὺ συνετέλεσα εἰς τὸ νὰ σου περάσῃ ἡ ἀδιαθεσία· εἶσαι τώρα ἐντελὴς καλὰ;) Ἐγγετῆ Καρδίαν (πόσον ἐλυπήθηκα διὰ τὴν καίμενην τὴν γατίτσαν Νισέρ [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Ἀεσθιακὸν Ἄθος (αἱ παραγγελίαι σου ἐξεετέστησαν τὸ Βιβλίον τῶν Συναναστροφῶν δὲν τὸ ἔχω ἐκδώσει ἐγὼ νομίζω ὅμως διὰ τὴν τιμὰν φρ 2,50) Πλευρωμένον Γάτον, Χλόη τῆς Θαλάσσης ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταϊεῖδου σου, τὴν ὁποίαν ἐλίθασα μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον) Ἀθηναῖαν Ἀλέκου (διατὶ δὲν σημειώσεις καὶ τὸ ψευδώνυμὸν σου; ἡ μήπως θέλεις νὰ σου ἀπαντῶ μετὰ τὸν ὄνομα σου; πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς τακτικῶς) Ἀλέξανδρον Γιάννοθιτὸν ποῦ ἔλυσε τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα, ἀλλ' ἂρ' οὐ δὲν διαγωνίζεται εἰς τὰς Ἀσκήσεις, τῶν περιττῶν νὰ στείλῃ τὴν λύσιν) Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν (καλὸ ταϊεῖδ.) Κοπηλατίδα Κύνθον [Ε] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν δὲν πρέπει ὅμως νὰ ληθῆσαι τόσον δὲν εἶσαι δὲ εἰς τὴν Ἀμερικανὴν Παριστορίαν κτλ.

Εἰς ὄσα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ἰουνίου θ' ἀπάντησα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἰουλίου.
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν ὀλίγων ἡμερῶν, πωλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραξίλλους, ὅν τιναστὸς πωλεῖται 20 φύλλα καὶ τιμὰται φρ. 1.
 254. Λεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεά,
 Ἄρθρον τὸ δεύτερόν μου.
 Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον,
 Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου
 χρόνος τὸ δεύτερόν μου.
 Στὴν ἐκκλησίαν δὲ συχνὰ
 Ἀκοῦς τὸ σύνολόν μου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωτοδουλειᾶς

256. Στοιχειόγραφος.
 Στὰ τετράποδα θὰ μ' εὐρῆ; ἂν ἀπειράκτον μ' ἀφίσης ἂν τὴν κεφαλὴν μου ἀλλέξῃ καὶ ἂν με δευτεροῖς Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας παρεῦθε; θὰ σχηματίσῃς Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφρας τῆς Κερκυρας
 257. Ἀναγραμματισμὸς.
 Εἶμαι λιπαρὰ οὐσία ἂν ὡς ἔχω με ἀφίσης, Τέρας καθυπὸ θὰ γίνω ἂν με ἀναγραμματίσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡοδῆδος τοῦ Ζαλόγκου
 258. Δικτυωτόν.
 Τὸ πρῶτον εἶνε χώρα τις ψυχρά, ποῦ τὴν ἤξευσε, Τὸ δεύτερον περιπατῶν προσπάθῃς νὰ εὐρῆς. Τὸ ἄλλο, ἂν εἶσαι ὀκνηρὸς, εὐκόλος θὰ μαντεύσῃς. Καὶ διὰ νὰ ἰδῆς τὸ τέταρτον, εἰς τοὺς ναοὺς νὰ [σπεύσῃς].
 Ἐστάλη ὑπὸ Πηδοφόρου τοῦ Σαμίου
 259. Γωνία.
 * * * * * Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
 * * * * * Ὀρος
 * * * * * Κράτος τῆς Εὐρώπης
 * * * * * Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος
 * * * * * Πόλις τῆς Περσίας.
 Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίον βασιλεῖα τῆς Κρήτης.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Γυμνασιάρχου
 260. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 4 5 6 7 6 2 4 8 = Ρωμαῖος Ἀυτοκράτωρ.
 2 4 7 4 8 = Ὀψήκη καρπῶν τριαν.
 3 2 1 = Στρατιωτικὸν σῶμα.
 4 2 4 8 = Ἄνωτιονμια.
 5 6 2 6 = Τροφή.
 6 2 6 8 = Ἀρῦμα.
 7 6 7 6 3 = Ἐπιφώνημα.
 8 3 5 1 2 4 8 = Ἐπίθετον.

261-265. Ἀπροσδόκητα.
 1. — Διὰ τί ἡ γάτος δὲν τρώγου, τὸ μαῦρον χαιδίρι;
 2. — Τί ὁμοιάζει περισσότερο μετὰ τὸ ἡμῖς τοῦ προσώπου τῆς Κυρᾶς Μάρθας;
 3. — Πῶς λέγεται ὁ Ἰπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τῆς Σερβίας;
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορῆας Μασσας
 264. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικὰ καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δύο πόλεις τῆς Ἑλλάδος:
 1. Μουσικὸν ὄργανον. 2. Καλλιτεχνικὸς ὄμιλος.
 3. Πάθημα ἐν πολέμῳ. 4. Ἀυτοκράτωρ. 5. Ἐπίρρημα. 6. Θεά.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγυρολογιστοῦ
 265. Γρῦφος.
 Ο ἡ + νν
 φωρ
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας τοῦ Πίτρου

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλον 16.
 158. Φιλόρα (φί, λυρά.) — 159. Τεγέα (τε, γέ, α.) — 160. Πήρα Θύρα — 161. Τὰ θαυμαστικόν.
 162. Α Η Ρ Α Δ Ε Ο Σ
 Α Θ Η Ν Α Π Α Ρ Ο Σ
 Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ Ι Σ Ω Ν
 Σ Η Ν
 164. Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα μὴ θεωροῦντας, οὐκ ἀπεδέκνοντο ἄρχοντας. — 165. ΒΡΑΜΑΣ (Βῆμα, κῆμα, ὄραμα, ὑπόμνησις, ἀπόφραξις, ζωρῶσις). — 166. Ψυχῆς νοσοσησ εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. — 167. Μεγάλῃ πόλις εἶνε ἡ Βιέννη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῃ
 [Ἡ λέξις λεπὶ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὶ 5 μόνον. Ἐλάττωσις ὄνομα 10 λέξεων, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλίγων τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐπισημασμένα καὶ νὰ φθάσων εἰς τὸ Γραφεῖον μίχρα τῆς μηνῆος τῆς δέκατος τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἢ ἄλλως μὴ δύνανται.]
 Τὸ Μαγαμένον φύλλον εὐχεται καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς τῆς Νάξου. (Α—53)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμωτάτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

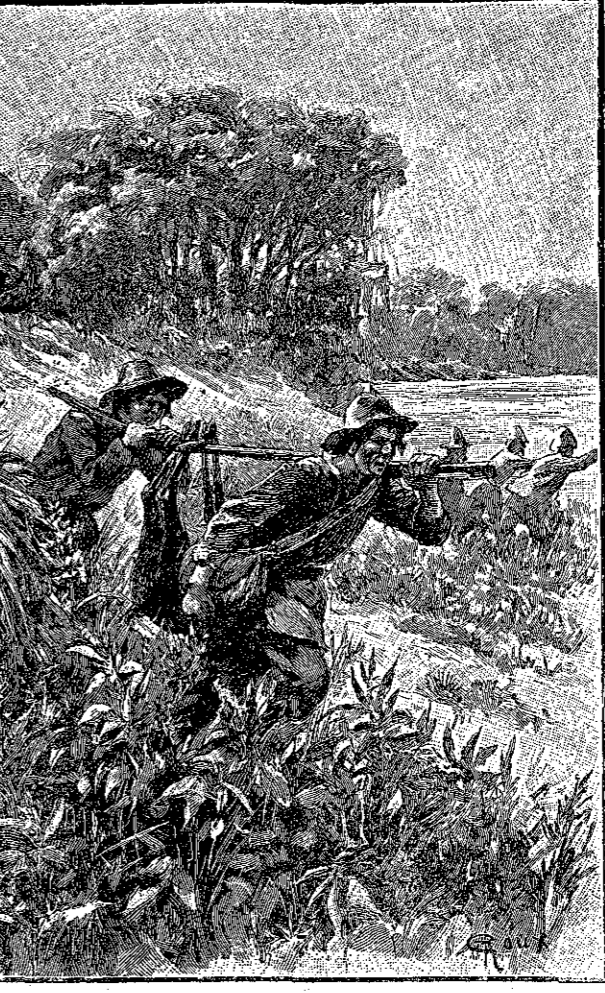
Περίοδος Β'. — Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰουνίου 1901 Ἔτος 23ος. — Ἀριθ. 24

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια).
ΣΕΒΟΥ ΤΟΝ ΤΑΠΗΡΟΝ
 — Στάσου ἐκεῖ... ἐκεῖ... στάσου! τῷ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Θὰ εἶνε τίγρις ἢ πούμα... ἀλλὰ μετὰ τῆς τέσσερες σφαῖρας πού το περιμένουν...
 — Προσοχή!... προσοχή!... ἀνέκραξεν ὁ κ. Μιγκέλ. Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω μιὰ μακρυὰ μουσοῦδα νὰ χώνεται μετὰ καρποὺς καὶ μετὰ φυτὰ.

ρισμα τοῦ ἄρρενος. Τὸ ζῶον τοῦτο, νυκτόβιον μᾶλλον, κατοικεῖ εἰς τὰς λόχμας τῶν δασῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἔλη. Τὸ ρύγχος του, εἶδος μικρᾶς προβοσκίδος εὐκινήτου καὶ προτεταμένης εἰς σχῆμα ρύγγους κάπρου, τὸ κάμνει νὰ ὁμοιάζῃ μετὰ χοῖρον, — ἀλλὰ χοῖρον ἔχοντα ἀνάστημα ὄνου. Τέλος πάντων δὲν διατρέχει τις σπουδαῖον κίνησον ἀπὸ τὸ παχύδερμον τοῦτο. Εἴμπορεῖ νὰνατρέψῃ τὸν κυνηγόν, ἀλλὰ τρέφεται ἀποκλειστικῶς μετὰ καρποὺς καὶ μετὰ φυτὰ.

Ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ κλαίον τὰς τέσσαρας σφαῖρας, ὅτι τάχα ἐπήγαν ἄδικα, διότι ἂν κατώρθωναν νὰ μεταφέρουν τὸν τάπιρον εἰς τὰ πλοίαρια, τὰ πληρώματα θὰ τὸν ἐχρησιμοποίησαν.
 Ἀλλὰ, μόλις τὸ ζῶον κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἤκουσαν τὴν κραυγὴν ἐνός Ἰνδοῦ, ὃ ὅποιος τοὺς κατεσχέπειεν ἀπὸ τὴν λόχημν, οὔτε τὸν εἶδον φεύγοντα ὀλοταχῶς πρὸς τὸ χωρίον... Ἐφορτώθησαν πάλιν τὴν ἔλαφον καὶ τὸν ὑδροχοῖρον, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, σπεύσαντες νὰ στείλουν μερικὸς ναῦτας διὰ νὰ παραλάβουν τὸν τάπιρον.
 Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ Ἀύγουστινον, εὗρον τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου καταχομένους ὑπὸ ὄργῃς. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες περιεστοίχιζον τὸν ἀρχηγόν. Ὁ ἐξοχώτατος Καρμιπαλ δὲν ἐφαίνετο ὀλιγώτερον συγκεκινημένος ἀπὸ τοὺς υποτελεῖς του καὶ ὅταν ἐπαρουσιάσθησαν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ κ. Μιγκέλ καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, τοὺς ὑπεδέχθησαν κραυγαὶ φοβεραί, κραυγαὶ μίσους καὶ ἐκδικήσεως.
 Τί συνέβαινε;... Πόθεν αἱ ἐχθρὸν αὐτὰ ἐκδηλώσεις;... Μήπως ὁ Πιαρόβι ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν πλοιαρίων;
 Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ καὶ οἱ σύντροφοί του καθυσύχασαν κάπως, ὅταν εἶδον μετ' ὀλίγων τὸν Παῦλον, τὸν κ. Φέλιπ καὶ τὸν κ. Βαρίναν νὰ ἔρχονται πρὸς αὐτοὺς.
 — Τί τρέχει;... τοὺς ἠρώτησαν.
 — Ὁ Βαλδέξ, ὃ ὅποιος ἦτο εἰς τὸ χωρίον, ἀπε-

Οἱ ναῦται ἐφορτώθησαν τὰ ζῶα... (Σελ. 190, στήλ. α'.)

κρίθη ο Παύλος, είδεν ένα Ίνδον που έβγηκεν από τὸ δάσος, έτρεξεν εἰς τὸν καπετάνιον καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐφονεύσατε . . .

— Ένα ὑδρόχοιρον . . . μίαν ἔλαφον . . . νὰ ἐδῶ τὰ ἔχομεν . . . εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ.

— Μὰ καὶ ἓνα τάπιρον, λέγει . . .

— Ναι, καὶ ἓνα τάπιρον, ἀπεκρίθη ὁ Ίάκωβος Ἑλλῶκ. Εἶνε κακὸ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τάπιρον . . .

— Εἰς τὰ πλοῖα! . . . Εἰς τὰ πλοῖα! . . . ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Τῶνόντι, οἱ Ίνδοι ἐφαίνοντο ἔτοιμοι νὰρχίσουν τὰς βιαιοπραγίας. Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοί, οἱ τόσον εἰρηνικοί, οἱ τόσον φιλόξενοι, οἱ τόσον φιλόφρονες, τώρα ἐμαίνοντο, ἐλύσσων. . . Μερικοὶ ἔσπευσαν νὰ ὀπλισθοῦν μὲ τόξα καὶ μὲ βέλη. Ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν ἠῤῥαζαν ὀλονέν. Ἠπειλοῦν μὲ ἀγρίας κραυγὰς νὰ ἐφορμήσουν κατὰ τῶν ξένων. Ὁ ἀρχηγὸς Κάριμπαλ, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελε, μετὰ πολλῆς δυσκολίας θὰ κατάρθωνε νὰ τοὺς συγκρατήσῃ, καὶ ὁ κίνδυνος ἐγένετο μεγαλύτερος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμῆν.

Διατί ὅλα αὐτά; Μόνον καὶ μόνον διότι οἱ κυνηγοὶ εἶχον φονεύσῃ ἓνα τάπιρον; Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ καὶ μόνον, —διότι ἐφόνευσαν τὸν τάπιρον! . . . Δυστυχῶς, ὁ Παῦλος εἶχε λησμονήσῃ νὰ τοὺς καταστήσῃ προσεκτικῶς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῶν, νὰ μὴ ἐγγίξουν οὔτε τρίχα τοῦ παχυδέρμου τούτου. Καὶ ἔμως ὁ ὀδηγὸς του, τὸ βιβλίον τοῦ Σαφρανζῶν, τὸ ἔλεγε . . . Φαίνεται, ὅτι ὁ τάπιρος θεωρεῖται ζῷον ἱερὸν ὑπὸ τῶν Ίνδων τούτων, οἱ ὅποιοι, μεταξὺ τῶν τόσων καὶ τόσων προλήψεων ποῦ ἔχουν, πιστεύουν καὶ τὰς μεταμορφώσεις τῆς μετεμψυχώσεως. Θεωροῦν λοιπὸν τὸν τάπιρον ὡς ἓνα τῶν προγόνων τῶν, τὸν μᾶλλον σεβάσμιον τῶν ἀρχαίων Πιαρόων! Εἰς σῶμα τάπιρου, λέγουσιν, θὰ ἐνοικήσῃ ἡ ψυχὴ τοῦ Ίνδου, μετὰ θάνατον. . . Ἄρα, ὅταν φονεύεται, ὅταν ἐκλείπῃ ἓνας τάπιρος, ἐλιγοστεύουν κατὰ μίαν αἰ κατοικίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν, αἱ ὅποια θὰ διέτρεχαν τὸν κίνδυνον νὰ περιπλανῶνται αἰωνίως εἰς τὸ ἀχανές, ἂν δὲν ὑπῆρχον πλέον τάπιρον ἐπὶ τῆς γῆς! . . . Διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα νὰ ἐγγίξῃ κανεὶς τὰ πολῦτιμα αὐτὰ ζῶα, καὶ ὁ φονεύων τάπιρον ὑπέκειται εἰς τὴν ὀργὴν καὶ τὴν φεβρὰν ἐκδίκησιν τῶν Πιαρόων.

Ἐν τούτοις, οὔτε ὁ κ. Μιγκέλ οὔτε ὁ Ίάκωβος Ἑλλῶκ ἐνόησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἔλαφον καὶ τὸν ὑδρόχοιρον, ὁ θάνατος τῶν ὀπίωων οὐδέμειαν ἐπέσυρε τιμωρίαν. Ὅθεν οἱ ναῦται, οἱ ὅποιοι εἶχον προστρέξῃ, ἐφορτώθησαν τὰ ζῶα, καὶ ὅλοι μαζί διηυθύνθησαν πρὸς τὰ πλοῖα. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τοὺς ἠκολούθουν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξηρησιμένοι. Ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἐπεχειρεῖ νὰ τοὺς

καθησυχάσῃ. Ἀπεναντίας αὐτὸς ἐβόδιζεν ἐπὶ κεφαλῆς, κραδαίνων ἀπειλητικῶς τὸ τόξον του, ἡ δὲ ὀργὴ τῶν ἰθαγενῶν ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἐκοιμήθη καὶ τὸ πτόμα τοῦ τάπιρου ἐπὶ φορείου ἐκ κλάδων, βασταζομένου ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἐπιβάται εἶχον φθάσῃ εἰς τὰ πλοῖα τῶν, τὰ ὑπόστεγα τῶν ὀπίωων ἠδύνατο νὰ τοὺς προστατεύσουν κατὰ τῶν βελῶν τῶν Ίνδων τούτων, οἱ ὅποιοι στεροῦνται πυροβόλων.

Ὁ Ίάκωβος Ἑλλῶκ εἰσῆγαγεν ἐν σπουδῇ τὸν Παῦλον εἰς τὴν Γαλιλιανέταν, πρὶν προθάσῃ νὰ φροντίσῃ δι' αὐτὸ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, καὶ τῷ ἐσύστησε νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ ὑπόστεγον. Ἐπειτα ὤρμησεν εἰς τὴν Μορίσκην, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν. Ἐπίσης οἱ τρεῖς γεωγράφοι εὔρον ἄστυον εἰς τὴν Μορίσκην.

Τὰ πλοῖα, εἰς τὰς θέσεις τῶν ἤδη, ἤτοιμασθησαν νὰ ἐκπλεύσων, ἡ μᾶλλον νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν. Καὶ τα πρυμνήσια ἐλύθησαν, καθ' ἣν στιγμὴν χάλαζα βελῶν ἐρρίπτετο κατὰ τῶν πλοιαρίων, τὰ ὅποια ἀπεμακρύνοντο διὰ τῆς παλάντας. Πρὶν εἰσελθεῖν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἡ κίνησις τῶν ἐγένετο βραδεία, καὶ διέτρεχον οὕτω τὸν κίνδυνον νὰ ὑποστοῦν καὶ δευτέραν χάλαζαν βελῶν ἐκ μέρους τῶν ἰθαγενῶν, παρατεταγμένων κατὰ μῆκος τῆς ὄχτης. Τὰ πρῶτα βέλη δὲν ἐπλήγωσαν κανένα. Τὰ περισσότερα εἶχον διέλθῃ ἄνωθεν τῶν πλοιαρίων, ἐκ τῶς ὀλίγων, τὰ ὅποια ἐκαρφώθησαν εἰς τὸ πλέγμα τῶν ὑποστέγων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἤτοιμασθησαν τὰ ὅπλα, καὶ οἱ ἐπιβάται ἐξήλθον εἰς τὴν πρῶραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην τῶν πλοιαρίων. Ἐξ πυροβολισμοῦ ἀντήχησαν σχεδὸν ταυτόχρονης, καὶ τούτους διεδέχθησαν ἄλλοι ἔξ.

Ἐπὶ τῇ ὀκτῷ Ίνδοι ἔπεσαν, μᾶλλον ἢ ἤττον πληγωμένοι, καὶ δύο ἔξ αὐτῶν, κυλισθέντες διὰ τῆς ἀποκρῆμου ἀκτῆς, ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ λιμνίσκου.

Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ τραποῦν οἱ ἐπιλοιποὶ εἰς ἄτακτον φυγὴν πρὸς τὸ χωρίον, βλασφημοῦντες καὶ ὑβρίζοντες.

Τὰ πλοῖα, μὴ διατρέγοντα πλέον κανένα κίνδυνον, ἐκαμψαν ἠσυχῶς τὸ ἀκρωτήριο, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀνέμου, διέσχισαν λοξοειδῶς τὸν ποταμόν.

Ἦτο ἡ ἕκτη ἐσπερινὴ ὥρα, ὅταν ἡ Μορίσκην, ἡ Μορίσκην καὶ ἡ Γαλιλιανέταν ἤραξαν πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, διὰ νὰ διανυκτερεύσουν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὕπνος ἐπεκράτητο ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῶν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν εἶπε πρὸς τὸν φίλον του :

— Δέν μου λέγεις, Ίάκωβε, καὶ τί θὰ τον κάμουν τὸν τάπιρον τοὺς οἱ Πιαρόαι ;

— Ὑποθῶ, ὅτι θὰ τον θάψουν μὲ μὲ ὄλας τὰς νενομισμένας τιμὰς.

— Ὅχι δά ! Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι θὰ τον φάγουν. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον ! Ὑπάρχει ὠραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ φιλέτο τάπιρου ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΣΟΥΜΠΑΣΚΟΣ

Πρῶτ-πρῶτ, ἐν ᾧ οἱ τελευταῖοι ἀστειρισμοὶ ἐφώτιζαν ἀκόμη τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα, οἱ ἐπιβάται ἀφυπνίσθησαν ἀπὸ τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀπόπλου. Τὰ πάντα τοῖς ἐπέτρεπον νὰ ἐλπίζουν, ὅτι εὔρισκοντο πλέον εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν. Ὁ Ἅγιος Φερνάνδος δὲν ἀπεῖχεν οὔτε δεκαπέντε χιλιόμετρα. Ἡ σκέψις, ὅτι τὴν ἴδιαν ἐκείνην ἑσπέραν θὰ κατεκλίνοντο ἐπιτέλους εἰς ἀληθινὸν δωμάτιον καὶ εἰς ἀληθινὴν κλίνην, τοῖς ἦτο γλυκυτάτη. Καὶ δικαίως. Ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας καὶ ἄλλας τόσας νύκτας, ἀφ' ἧς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Κονκάραν, δὲν ἐκοιμήθησαν παρὰ εἰς τὰς στρωμάτας τῶν ὑποστέγων ἢ εἰς τὰς ἀκόμη ἀθλιεστέρας τῶν ἰνδικῶν καλυθῶν. Βεβαίως, ὁ Ἅγιος Φερνάνδος θὰ τοὺς προσέφερε κάτι καλλίτερον, ἀναπαυτικώτερον.

Ὅταν οἱ ἐπιβάται ἐξήλθον ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα, τὰ πλοῖα ἐπλεον ἤδη εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀνέμου βορειανατολικοῦ, ἡ ταχύτης τῶν ἦτο ἄρκετον βᾶθος, ὥστε νὰ εἶνε δυνατοὶ οἱ ἐλιγμοὶ τῶν πλοιαρίων διὰ μέσου τῶν πολυαριθμῶν σκοπέλων. Ὁ κίνδυνος ἦτο, μῆπως κανὲν πλοιαρίον, περασοῦμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐρρίπτετο κατὰ τινος τῶν βράχων, ὅπου ἀφεύκτως θὰ συνετρίβετο. Τούτο ὀλίγον ἐλείπει νὰ πάθῃ ἡ Μορίσκην. Ἐβτὺ χῶς τὴν ἐγλύτωσε, πρὸς μεγάλην χάραν ἴδια τοῦ λοχίου Μαρσιάλης, ὁ ὅποιος, ἐν περιπτώσει τοιαύτης καταστροφῆς, θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ παραλάβῃ τοὺς ναυαγούς συμπολίτας του εἰς τὴν Γαλιλιανέταν ! . . .

Μετὰ τὸ στενὸν τῆς Ἄζης, διήλθον ἐπίσης εὐτυχῶς τὸ στενὸν τοῦ Καστελλίτου, —τὸ τελευταῖον, τὸ ὅποιον παρὸς τὴν Γαλιλιανέταν :

— Πῶς εἰσθε σῆμερα, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἠρώτησε, χαιρετῶν τὸ παιδίον διὰ χειραφιάς.

— Καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ἑλλῶκ, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

— Καὶ σεις, κύριε λοχία ;

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἔπως πάντα ! ἠρέσθη νὰπαντήσῃ ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

— Αὐτὸ φρίνεται! . . . αὐτὸ φαίνεται! . . . εἶπεν ὁ Ίάκωβος Ἑλλῶκ, γελῶν εὐθύμως. Ἐλπίζω νὰ εὐφρασθῶμεν ὅλοι μας ὑγιεῖς ἀπίψε εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. . .

— Ἀπόψε ; . . . ἐπανέλαβε τότε ὁ κυβερνήτης Βαλδέξ, κινῶν τὴν κεφαλὴν διστακτικῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Μιγκέλ, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐπισκοπήσῃ τὸν οὐρανόν, ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνομιλίαν :

— Δέν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν καιρόν, Βαλδέξ ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι πολὺ, κύριε Μιγκέλ. Ἐκεῖνα τὰ σύνεφα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴ νοτιὰ, δὲν μοῦ πολυαρέσουν. . .

— Δέν θὰ τὰ διώξῃ ἄρα γε ὁ ἀέρας ;

— Ἄν διατηρηθῇ, ναι ! ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ διατηρηθῇ. . . Τὰ βλέπετε ; φέρουν θύελλα ἐκείνα τὰ σύνεφα.

Ὁ Ίάκωβος Ἑλλῶκ περιέβλεψε τὸν ὀρίζοντα καὶ ἐφάνη συμμερίζομενος τὴν γνώμην τοῦ Βαλδέξ.

— Ἐν τῷ μεταξύ, εἶπεν, ἄς ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὸν ἀνεμον καὶ ἄς τρέξωμεν ὅσον εἰμποροῦμεν.

— Μ' αὐτὸ κάμνομεν, κύριε Ἑλλῶκ, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλιλιανέτας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωίας, τὰ πλοῖα δὲν ὑπέστησαν σημαντικὴν καθυστέρησιν. Ἐπωφελοῦντο τῶν ἰστίων πρὸς κατανίκησιν τοῦ ρεύματος, τοῦ ἀρκετὰ ἰσχυροῦ μεταξύ τῶν ὄχθων, αἱ ὅποια ἐπλαισιῶν ἀπεράντους πεδιάδας. Πολυαριθμὰ ποτάμια, χεῖμαρροι γύνοντες εἰς τὸν ποταμόν τὰ ὕδατά τῶν, ἐξωγκωμένα ἐκ τῶν τελευταίων βροχῶν, θὰ ἐξηγαίνοντο μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἔβδομάδας.

Ἐπερέκαμψαν τοὺς βράχους τῆς Νερικιάδας, καὶ κατόπιν, ὅχι ἄνευ δυσκολίας καὶ μεγάλων ἀγῶνων, κατάρθωσαν νὰ διαβάσῃ τὸ μικρὸν στενὸν τῆς Ἄζης, τοῦ ὀπίου αἱ δίοδοι εἶχον ἀκόμη τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀρκετὸν βᾶθος, ὥστε νὰ εἶνε δυνατοὶ οἱ ἐλιγμοὶ τῶν πλοιαρίων διὰ μέσου τῶν πολυαριθμῶν σκοπέλων.

Ὁ κίνδυνος ἦτο, μῆπως κανὲν πλοιαρίον, περασοῦμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐρρίπτετο κατὰ τινος τῶν βράχων, ὅπου ἀφεύκτως θὰ συνετρίβετο. Τούτο ὀλίγον ἐλείπει νὰ πάθῃ ἡ Μορίσκην. Ἐβτὺ χῶς τὴν ἐγλύτωσε, πρὸς μεγάλην χάραν ἴδια τοῦ λοχίου Μαρσιάλης, ὁ ὅποιος, ἐν περιπτώσει τοιαύτης καταστροφῆς, θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ παραλάβῃ τοὺς ναυαγούς συμπολίτας του εἰς τὴν Γαλιλιανέταν ! . . .

Μετὰ τὸ στενὸν τῆς Ἄζης, διήλθον ἐπίσης εὐτυχῶς τὸ στενὸν τοῦ Καστελλίτου, —τὸ τελευταῖον, τὸ ὅποιον παρὸς τὴν Γαλιλιανέταν :

— Πῶς εἰσθε σῆμερα, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἠρώτησε, χαιρετῶν τὸ παιδίον διὰ χειραφιάς.

— Καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ἑλλῶκ, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος.

— Καὶ σεις, κύριε λοχία ;

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἔπως πάντα ! ἠρέσθη νὰπαντήσῃ ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

— Αὐτὸ φρίνεται! . . . αὐτὸ φαίνεται! . . . εἶπεν ὁ Ίάκωβος Ἑλλῶκ, γελῶν εὐθύμως. Ἐλπίζω νὰ εὐφρασθῶμεν ὅλοι μας ὑγιεῖς ἀπίψε εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. . .

— Ἀπόψε ; . . . ἐπανέλαβε τότε ὁ κυβερνήτης Βαλδέξ, κινῶν τὴν κεφαλὴν διστακτικῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Μιγκέλ, ὁ ὅποιος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐπισκοπήσῃ τὸν οὐρανόν, ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνομιλίαν :

— Δέν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν καιρόν, Βαλδέξ ; ἠρώτησεν.

— Ὅχι πολὺ, κύριε Μιγκέλ. Ἐκεῖνα τὰ σύνεφα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴ νοτιὰ, δὲν μοῦ πολυαρέσουν. . .

Πατέρν, ὁ ὅποιος ἔσταζε καταϊδρωμένος. — Χειρότερα ! ἀπεκρίθη ὁ Ίάκωβος Ἑλλῶκ. Ὅχι ἦτο προτιμώτερον νὰ λυώσωμεν ἀπὸ τὴν ζέστην, παρὰ νὰ μας ἀπειλῇ θύελλα εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ Ὀρενόκου, ὅπου δὲν βλέπω καταφύγιον. (Ἐπεταὶ συνέχεα.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ

Αγαπητοί μου,

ΡΧΙΑΣΑΝ νὰ δημοσιεύονται τάποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Ὁ τάδε ἤριστους μετ' ἐπαίνων ὁ δεῖνα ἐπεσπασατο (πῶ, πῶ, ἑλληνικόρα !) χειροκροτήματα καὶ συγχαρητήρια ἢ δεῖνα ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον ἢ τάδε ἐτυχε τοῦ πρώτου Ἐπαίτου. . . Καθημερινῶς ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας τοιαύτας χαροποιὰς εἰδήσεις. Ἄλλαι εἶνε ἐπίσημοι, σοβαραὶ, ἀπείρητοι, προσερχόμενοι ἀπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, τὸ ὅποιον ἔκαμε τὰς ἐξετάσεις του ἄλλαι εἶνε ἀνεπίσημοι, καρυκευμένοι μὲ διάφορα κοσμητικὰ καὶ προερχόμενοι ἀπὸ φίλους τῶν ἐξετασθέντων, οἱ ὅποιοι θεωροῦν φιλικὸν καθήκον τῶν νὰ διατυμπανίσουν τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐ, ἄς γίνῃ καὶ ὀλίγη ρεκλάμα, δὲν πειράζει! Τὸ ζήτημα εἶνε, ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ ἀριστεύουν, διαπρέπουν, μαθαίνουν, προβιβάζονται. Τώρα εἶνε ὁ καιρὸς ποῦ δρέπουν καὶ αὐτὰ τοὺς καρποὺς τῶν ἐτησίων κόπων. . . Καὶ πόσον ἐκοπίασαν ἀλήθεια, τὰ καίμενα ! Πῶσα ὑπέφεραν μ' αὐτὰς τὰς ἀνιὰρας ἐπαναλήψεις, ἀπὸ τὴν ἡμέραν προπάντων ποῦ ἔκλεισαν τὰ Σχολεῖα, διὰ νὰνοῖξουν εἰς τὰς ἐξετάσεις. . . Καὶ ὡς ἀμοιβὴ τῶν κόπων τούτων, ἐκτὸς τοῦ βαθμοῦ, ἐκτὸς τοῦ βραβεῖου, ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως, ἔ, ἄς εἶνε καὶ τὸ κολακευτικὸν διαφορὰκι τῆς ἐφημερίδος. . .

Μεταξὺ αὐτῶν, εἶδα προχθὲς ἓνα, ἄλλης φύσεως, τὸ ὅποιον μοῦ ἐκίνησε περισσότερο τὴν προσοχὴν. Ἡ ἐφημερίς, μὲ πολλὴν ξηρότητα καὶ συντομίαν ἔγραφεν, ὅτι δύο μαθηταὶ ἐνὸς Σχολείου, —δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὰ ὀνοματὰ τῶν, διότι δὲν τοὺς γνωρίζω, — διεγράφησαν ἐκ τοῦ μαθητολογίου, ἐπειδὴ «ἠκούσθησαν διατυπῶντες ζωηρὰ παράπονα κατὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων.» Αὐτὸ μ' ἐνέβαλεν εἰς σκέψεις λυπηρὰς. . . Ἴσως ἢ τιμωρία νὰ εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρά, ἀλλὰ καὶ τὸ παιῖσμα τῶν μαθητῶν, ἂν μάλιστα ἐξέφρασαν τὰ παράπονα τῶν ζωηρῶς, δὲν εἶνε μι-

κρόν. Καὶ δυστυχῶς, τὸ παιῖσμα αὐτὸ δὲν εἶνε σπάνιον. Κάθε χρόνον ἀκούονται τοιαῦτα παράπονα ἄκαθε χρόνον, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, παρουσιάζονται οἱ ἀδίκαι οἱ μὲν οἱ, οἱ ὅποιοι ἐγγουοῦν νὰ εἰπουν, ὅτι οἱ διδάσκαλοι τῶν ἐχαρίσθησαν εἰς ἄλλους ἢ κατέτρεξαν αὐτούς. Καὶ ἀπὸ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ προαῖλια τῶν Σχολείων, φθάνουν ἐνίοτε ἕως τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ, καὶ —ἀκόμη λυπηρότερον, — ἕως τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. . .

Τὶ νὰ σὰς εἶπω! Πάντοτε δυσπιστῶ εἰς τὰ παράπονα αὐτά. Δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀφότου ἤμου κ' ἐγὼ μαθητῆς, κ' ἐνθυμοῦμαι καλὰ τί ἐγένετο τότε. Καὶ ὅ,τι ἐγένετο τότε, τὸ ἴδιον θὰ γίνεταί καὶ τώρα, εἶνε ἀδύνατον. . . Λοιπόν, οὐδέποτε ἐνθυμοῦμαι καλὸν μαθητὴν νὰ παρεπονήθῃ ὅτι τὸν ἠδίκησαν! Τὰ παράπονα προήρχοντο πάντοτε ἀπὸ μαθητῶν, κατὰ τῶν ὀπίωων καὶ οἱ διδάσκαλοι εἶχον τοιαῦτα. . . Δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι οἱ διαγραφέντες μαθηταὶ τοῦ Ἀθηναίου Σχολείου εἶνε κακοὶ ἢ καλοὶ μαθηταί, ἀφ' οὗ οὔτε κἂν τοὺς γνωρίζω ἄλλ' ἔστω! αὐτοὶ εἰμπορεῖ νὰποτελοῦν ἐξαιρέσειν. Ὁ κανὼν εἶνε, ὅτι τὰ παράπονα κατὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων, τὰ κάμνουν ἐκεῖνοί, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ διαπρέψουν ἢ νὰ προβιβασθοῦν. Οἱ ἄλλοι, οἱ καλοὶ, δὲν ἀδικοῦνται ποτέ! καὶ ἂν τυχόν νομίσουν ποτέ ὅτι ἠδίκηθησαν, ὅτι δὲν ἔλαβον τὸν βαθμὸν ποῦ ἤξισαν, ἢ ὅτι ἔλαβον τὸν ἴδιον μὲ κατώτερον τῶν συμμαθητῶν, —οὐδέποτε ἐκφράζον αὐτὸ τὸ παραπονοῦν. Ἡ συναίσθησις τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξίας, τοὺς κάμνει νὰ παραβλέπουν τὴν ἀδικίαν, ἢ ὅποια δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν καὶ πολλὰκις, ἀφ' οὗ παρελθῇ ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἀναγνωρίζουν ὅτι ἠπατήθησαν, ὅτι δὲν ἦσαν ἀξιοὶ τοῦ βαθμοῦ, τὸν ὅποιον ἐν τῷ ἐγωῖσμῷ τῶν ἐπερίμεναν. . .

Δι' αὐτὸ δυσπιστῶ εἰς τὰ παράπονα τῶν δῆθεν ἀδικημένων, καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ δυσπιστήτε καὶ σεις, —προπάντων δὲ νὰ μὴ κάμνετε παράπονα. Ἀφ' οὗ, καθὼς εἶπαμεν, οἱ καλοὶ μαθηταὶ δὲν ἀδικοῦνται, προσπαθήσατε νὰεἰσθε πάντοτε καλοὶ, διὰ νὰ μὴ ἀδικήσθε. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους, τί σὰς μέλει ! ἄς ἀδικοῦνται καὶ ἄς παραπονοῦνται ὅσον θέλουν. Συλλογισθῆτε πόσον ἐκοπίασαν, διὰ νὰ κρίνουν, νὰ σταθμίσουν καὶ νὰ βαθμολογήσουν ἀκριβοδικαίως οἱ διδάσκαλοί σας, συλλογισθῆτε πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε δύσκολον, καὶ πόσον πλανᾷ τὸν ἄνθρωπον ὁ ἐγωῖσμός! συλλογισθῆτε ἀκόμη πόσον τὰ ἀδίκαια παράπονά σας θὰ κατέθλιβον ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν ἀπὸ σὰς ἀγάπην, σεβασμόν, ὑπακοήν, εὐγνωμοσύνην συλλογισθῆτε ὅλα αὐτὰ, καὶ νὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν θὰ παραπονήσθε ποτέ.

Σὰς ἀσπάλομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Άγγελμα, τὸ ὄποσον θὰ καταβλήσῃ ὁ- λους τοὺς φίλους τῆς προόδου, ὅλους τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων : Ὁ Ἄνεστης Κωνσταντινίδης, ὁ ἰδρυτὴς τῶν μεγάλων ἐκδοτικῶν Καταστημάτων, ἀπέθανεν αἰ-

φνιδίως τὴν 10 Ἰουνίου, προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Ἡ πολυετής δράσις τοῦ Ἄνεστη Κων- σταντινίδου, ὑπῆρξεν ἐπιφανέστατη καὶ κατέστησε τὸν ὄνομα του πανελλήνιον. Ἐκ μικρῶν ὀλίγων κατ' ὀλίγον, διὰ τῆς ἐρ- γασίας, τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος καὶ τῆς χρηστότητος, προαχθεὶς, ἡγήρα- σε τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Ἀνδρέου Κορο- μηλά, καὶ βελτιώσας, ἀνακαινίσας, πλου- τίσας αὐτὸ δι' ὅλων τῶν σχετικῶν παραρ- τημάτων, — Χυτηρίου, Στερεοτυπείου, Βιβλιοδετείου, κλ.—προέβη εἰς ἐκδόσεις συγγραμμάτων παντοειδῶν, μεγίστης χρη- σιμότητος, βιβλίων διδακτικῶν, ἐπιστη- μονικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, ἱστορικῶν, Λεξικῶν, γεωγραφικῶν πινάκων κτλ. καὶ διέδωκεν αὐτὰ εἰς πᾶσαν γωνίαν γῆς, ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες. Σήμερον, χάρις εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἰδρυτοῦ τῶν, τὰ Καταστήματα Ἄνεστη Κωνσταν- τινίδου εἶνε, καὶ θὰ εἶνε ἐπὶ μακρὸν, τὰ

μεγαλῆτερα, τὰ πλουσιώτερα καὶ τὰ γνω- στότερα τῶν τοιούτου εἶδους καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν.

Ὁ Ἄνεστης Κωνσταντινίδης ἦτο τε- τιμημένος διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος καὶ πολλῶν ξένων παρασήμων. Τὴν κη- δεϊάν του, μεγαλοπρεπεστάτην, ἠκολού- θησε ἔμὲν πένθος εἰλικρινῆς πλῆθος κό- σμου ἀπὸ ὅλας τὰς τά- ξεις τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, συγκινητι- κώτατον δὲ λόγον ἐξε- φώνησεν εἰς τὸ Νεκρο- ταφεῖον ὁ κ. Ἀριστο- τέλης Κουρτιδης.

Ἡ « Διάπλασις », στενωτάτα συνδεμέ- νη μετὰ τοῦ Ἄνεστη Κωνσταντινίδου, —ἐπὶ εἰκοσαετιῶν ἤδη ὀλό- κληρον εἰς τὰ Κατα- στήματα του τυπώνε- ται,—χύνει δάκρυα ἄ- ληθοῦς λύπης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ αἰοιδίμου ἀν- δρός καὶ ἀρίστου φί- λου τῆς, καὶ δημο- σιεῖται ἐνταῦθα, ὡς μι- κρὸν φόρον τιμῆς καὶ ἀγάπης, τὴν εἰκόνα του. Συλλυπευμένη δὲ ἐγκαρδίως τοὺς βαρυ- πενήεις υἱοὺς τοῦ μα- καρίτου, Κωνσταντι- νον, Θεσῆα καὶ Πε- ρικλῆ, εὐχεται νὰ βα- θίσουν ἐπὶ τὰ ἔγχη ἐκείνου, καὶ νὰ προα- γάγουν καὶ νὰ τελειο- ποιήσουν ἀκόμη πε- ρισσότερον τὰ Μεγάλα Καταστήματα, τὰ ὅποια κληρονομοῦν, ἀναδει- κνόμενοι ἐργάται ἐθνικῆς προόδου, ὅ- πως ὁ Ἄνεστης Κωνσταντινίδης. Ἄλ- λως τε περὶ τούτου οὐδεμία ὑπάρχει ἀμ- φιβολία, διότι εὐφυεῖς καὶ δραστήριοι ὄν- τες, ἔχουν μνηθῆ τελείως εἰς τὰ τῆς ἐρ- γασίας, καθέσσαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν συν- ειργάζοντο μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πα- τρός των.

Ο ΚΑΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Δύο γλυκόλογα θὰ ἤπῃ Ἡ καρδιά πού την λυπεῖ Δύστυχης καρδιάς ὁ πόνος Ὅμως δαίχνει πονεσιά, Κ' εἶνε βάλσαμο, δροσιά, Ὁ καλὸς τῆς λόγος μόνος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΟΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια) ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Η ΡΟΖΑ

Ὅταν ἐξύπνησεν, ἡ Ρόζα ἐνεθυμήθη κάλλιστα τὴν συνομιλίαν τῆς μετὰ τὴν νο- σοκόμου. Ἄλλὰ πῶς εὐρίσκειτο, πῶς εἴ- χεν ἔλθῃ εἰς τὸ Λονδίον; Αὐτὸ δὲν ἤμ- ποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Ἐκτὸς τῆς νοσοκόμου, ἓνας κύριος ἐστέκετο αὐτὴν τὴν φορὰν πλησίον τῆς. Ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια, ἐκεῖνος τῆς ἐχα- μογέλασε ὅπως ἡ νοσοκόμος, καὶ τῆς ἐπι- ασε τὸν σφυγμὸν καὶ τῆς εἶπε χαρούμενος:

— Ἄ, μπράβο! μπράβο! πηγαίνομε καλλίτερα, βλέπω.

— Δὲν εἴσθε ὁ ἰατρός Ἀητλε; ἠρώ- τησεν ἡ Ρόζα μετὰ δισταγμὸν.

— Ὅχι, εἶμαι ὁ ἰατρός Σμιθ. Ποῦ διαμένει ὁ ἰατρός Ἀητλε; Ἐδῶ δὲν γνω- ρίζω κανένα ἰατρὸν Ἀητλε... μόνον εἰς τὸ Δουβλίον, νομίζω...

— Ναι, ναι, Δουβλίον! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα περιχαρῆς, Δουβλίον!... Τί μου ἔλεγεν ἡ κυρία ἀπ' ἐκεῖ ὅτι εἶμαι εἰς τὸ Λονδίον;... Καλ' ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸ Δουβλίον! Βέβαια!... Ποῦ εἶνε ὁ θεῖος Ἀρχης καὶ ἡ Ἑλλη;... Διατί δὲν ἔρχονται;... Ἐδῶ εἶνε ἡ Βριγι- τα;... Ἀχ, θεῖε Ἀρχη, μὰ γιὰ τί δὲν ἔρχεσαι;

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Θαυμάσια! εἶπεν ὁ ἰατρός πρὸς τὴν νοσοκόμον λαμπρά!

— Δὲν φοβεῖσθε τὴν συγκίνησιν, ἰα- τρέ; ἐπιθύρσειεν ἡ νοσοκόμος.

— Καθόλου... θὰ τῆς κάμῃ κα- λὸ... Καὶ τώρα ἡ μνήμη θὰ τῆς ἐπα- νέλθῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἡ Ρόζα ἤσθάνθη ἀνακούφισιν μετὰ τὰ κλάματα.

— Σᾶς παρακαλῶ ἤπῃ μου ποῦ εἶ- μαι! εἶπε πρὸς τὸν ἰατρὸν. Ἡ κυρία λέ- γει ὅτι εἶμαι εἰς τὸ Λονδίον; ἀλλὰ δὲν το πιστεύω, εἶνε ἀδύνατον. Δὲν εἶμεθα εἰς τὸ Δουβλίον;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἐδῶ εἶμεθα εἰς τὸ Λονδίον. Ἄλλ' ἂν μοῦ εἶπῃς ποῦ εἶνε ὁ θεῖος Ἀρχης, ἐγὼ θὰ στεῖ- λω νὰ τον φωνάξω.

— Μὰ πῶς ἦλθα ἐδῶ;

— Ἐλιποθύμησες εἰς τὸν δρόμον καὶ σ' ἔφεραν μετὰ τὸ ἄμαξι.

— Ἄ, ἡ Δόρα Ὅγγραδν εἶχε σκαρ- λατίναν, καὶ πρέπει νὰ ἐκλόγησα... Εἶχα πάρῃ τὴν Δόραν ἔστην ἀγκαλιά μου, μετὰ τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ ὁ λαί- μάκης τῆς ἦταν κατακόκκινος. Καὶ τό- τε μὰς ἐστεῖλαν ὅλες εἰς τὰ σπίτια μας.

— Ἡσθάνθη ἀδιαθεσίαν, ἐν ᾧ ἐπέ- στρεφες εἰς τὸ σπίτι;

— Ὅχι, ἐπέστρεφα πολὺ καλὰ καί... Ἐδῶ ἡ Ρόζα ἐσιώπησεν ἀποτό- μως. Ἐκοκκίνισεν, ἔπειτα ὠχρίασεν. Εἰς

μίαν στιγμὴν, τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς, ζωηρά. Καὶ εἶδε πάλιν τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσας, ἐν ᾧ ὁ θεῖος Ἀρχης ἔλεγε πρὸς τὴν Ἑλλην: «Τότε λοιπὸν σὺ εἶ- σαι ἡ ἀνεψιά μου!»

Τώρα ἤξευρε καλὰ ποῖα ἦτο καὶ ποῖα δ' ἐν ἡ ἑ τ ο. Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐ- τήν, τὴν τόσῃ σκληρὰν, ἡ πρώτη λύπη, ἡ ἀπελπισία, ἡ πικρία, εἰσέβαλαν καὶ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ. Ἀμέσως ἐνεθυμήθη τὴν μετάνοιάν τῆς, τὴν προσευχὴν τῆς, καὶ ἡ βεβαρυμένη καρδιά τῆς ἀνεκουφί- σθη ὅπως καὶ τότε.

Ἡ Ρόζα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσηυχῆθη σιωπη- λῶς, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα τῆς ἔρρεον σιγά... Ὁ ἰατρός καὶ ἡ νοσοκόμος τὴν παρατή- ρουν μετὰ συμπάθειαν, μ' ἐνδιαφέρον.

— Καὶ τώρα, παιδί μου, τῆ εἶπεν ὁ ἰα- τρός Σμιθ, εἶνε καιρὸς νὰ μας διηγηθῆς τί σου συνέβη, ποῖα εἶσαι, πῶς εὐρέθης ἐδῶ, διὰ νὰ στεῖλωμεν νὰ φωνάξωμεν τοὺς φίλους σου, τὸν θεῖον Ἀρχην, τὴν Ἑλλην, τὴν Βριγιταν...

— Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σας εἰπῶ τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα.

Τότε οἱ δύο νέοι φίλοι τῆς ἔπαυσαν νὰ τὴν ἐρωτοῦν, κρίνοντες ἀρκετὴν τὴν συγ- κίνησιν τῆς διὰ μίαν ἡμέραν. Αὐριον πάλιν.

Τί εἶχε συμβῆ λοιπὸν εἰς τὴν ἡρώδα μας, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν ἀφήσαμεν λιπό- θυμον ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου;

Ἡ Ρόζα εἶχε πάρῃ μαζί τῆς τὸ σπέρ- μα, τὸ μικρόν τῆς σκαρλατίνας ἀπὸ τὸ Δουβλίον. Ὅταν, — εἰς τοῦτο συνέ- τεινον ὁ κόπος καὶ ἡ συγκίνησις, — ὁ πυρετὸς ἐξεδηλώθη ἀποτόμως, καὶ ἐλι- ποθύμησεν εἰς τὸν δρόμον, ἓνας π ὀ λ ι - τ σ μ α ν (ἀστφυλάξ) τὴν ἐσήκωσε καὶ τὴν ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκο- μεῖον. Ἐκεῖ τὴν ἐπανέωρον μετὰ πολ- λὰς ἡμέρας ληθάργου, καὶ πυρετοῦ, καὶ πόνων, καὶ παραληρημάτων. Καθ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα, τὴν εἶχον περιποιηθῆ, μὲ μεγάλην ἀφοσίωσιν, τὴν εἶχον θερα- পেύσῃ μετὰ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης.

Ἀλλὰ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἐκεῖνο δὲν ἐδέχοντο κατὰ κανόνα παρὰ μόνον ἐντο- πίους. Καὶ ἡ Ρόζα προφανῶς δὲν ἦτο ἀπὸ τὸ Λονδίον. Ἐκ τούτου ἡ ἀμηχανία τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς νοσοκόμου Δὲν ἤμ- ποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν πῶς κόρη τόσον νεαρά εὐρέθη μόνη εἰς τὴν Ρέτζεν-Στρήτ, καὶ ἐπαραξενεύοντο πολὺ, μὲ τὸ δίκηστον, πῶς κανεὶς δὲν εἶχεν ἀνησυχῆσῃ, δι' αὐτήν, κανεὶς δὲν τὴν εἶχε ζητήσῃ. Διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν πολὺ νὰ κατακλύθουν τὴν ταυτότητά τῆς, νὰ μάθουν ποῖα εἶνε, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συγ- γενεῖς τῆς ἢ τοὺς φίλους τῆς.

Ἡ Ρόζα ὁμῶς, καὶ ἀφ' οὗ τῆς ἐπα-

νήλθεν ἡ μνήμη, δὲν ἠθέλησε νὰ το εἶπῃ οὔτε εἰς τὸν ἰατρὸν, οὔτε εἰς τὴν νοσο- κόμον. Τῆ ἔφαινετο, ὅτι θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη ἀνανδρία ἐκ μέρους τῆς, ἂν ἔλεγε νὰ γράψουν εἰς τὸν θεῖον Ἀρχην. Ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ τῷ ἐζήτηι ἐλεημοσύνην, ἀφ' οὗ πλέον ἦτο ξένη πρὸς αὐτόν, — καὶ δὲν τὸ κατεδέχετο. Ἐπειτα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖ- νο, ὅπου ἡ Ἑλλη τῆς εἶχε πάρῃ τὴν θέσιν τῆς διὰ παντός; Ὅχι! ἔ π ρ ε π ε νὰ κερδίξῃ μόνη τῆς τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ αὐτὸ θὰ ἔκαμνε.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ οἱ συλ- λογισμοὶ ἐστροβιλλίζοντο, διεσταυροῦντο, εἰς τὴν ἀκόμη κουρασμένην καὶ ἐξησθε- νημένην κεφαλὴν τῆς δυστυχοῦς κόρης. Διότι, ἂν ἦτο εἰς θέσιν νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ κρίνῃ καλὰ, θὰ ἐννοοῦσεν, ἡ ἀχάριστος Ρο- ζούλα, ὅτι ὁ θεῖος Ἀρχης, ὁ τόσον καλὸς ἀνέκαθεν πρὸς τὴν Ἑλλην, — ὅταν τὴν ἐνόμι- ζεν ἀκόμη ξένην, — δὲν ἦτο δυνα- τὸν νὰ μὴ ἐφαίνε- το τώρα τοιούτος καὶ πρὸς αὐτήν.

Ἐν τούτοις, φαντάζεται τις εὐ- κόλως τὴν ἐκ- πληξιν καὶ τὴν ἀμηχανίαν, τὴν ὅποιαν ἐπροξένη- σεν εἰς τὸ νοσοκο- μεῖον ἡ παράδο- ξος διαγωγὴ τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ἡ ὅποια ἠρνεῖτο ἐπιμόμως νὰ δώσῃ καὶ τὴν παραμι- κράν πληροφο- ρίαν.

Ἦτο ἀκόμη τόσον ἀδύνατη, καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ τὴν συνεκί- νει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε δὲν ἐτόλμοῦσαν νὰ ἐ- πιμείνου. Ἐφθα- σαν μάλιστα εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὑποθέσουν, ὅτι ἡ ἐξησθε- νημένη διάνοια τῆς Ρόζας ἦτο παίγιον φρεναπάτης, ἡ ὅποια θὰ διελύετο μόνη τῆς ἐφ' ὅσον θὰ ἐπανέκτα τὰς δυνάμεις τῆς, καὶ ὅτι πραγματικῶς, κανένας δὲν εἶχε λόγον νὰ φαίνεται τόσο μυστηριώδης. Ἦτο, ἔλεγον, ἰδιτροπία ἀσθενοῦς, καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐπαυσαν λοιπὸν νὰ τὴν ἐρωτοῦν καὶ νὰ τὴν ἀνακρίνου, φοβού- μενοι μήπως ἐπεβράδυνον μετὰ τοῦτο τὴν

ἀνάρρωσιν, καὶ ἐλπίζοντες ὅτι ἅμα ἐγί- νετο καλὰ, ἡ Ρόζα θὰ ὠμίλει μόνη τῆς.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν λύσιν, ἐδημοσίευσαν εἰς δύο ἐφημερίδας τοῦ Δουβλίνου τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν:

« Ἄν ὁ θεῖος Ἀρχης, ἡ Ἑλλη καὶ ἡ Βριγιτα ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν εἰδήσεις περὶ δεκατριετοῦς κορασίου. — (ἀρχικά: Ρ. Β. ὄνομα κεντημένον εἰς τὸ μανδηλί- τῆς: Ρ ὀ ζ α,.) — εἰμποροῦν ν' ἀποταθοῦν πρὸς τὸν ἰατρὸν Σμιθ, Νοσοκομεῖον ***, εἰς Λονδίον.»

Μετὰ δύο ἡμέρας, μία ἀμαξα τρέχου- σα μετὰ ὄλην τὴν ταχύτητα, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Νοσοκομείου. Ἐνας τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν μετὰ ξεδιωκτικὴν ἐνδυμασίαν, κατήλθεν ἐσπευσμένως καὶ εἰσήτησε τὸν ἰατρὸν Σμιθ.

« Ἄ μπράβο! πηγαίνομε καλλίτερα... » (Σελ. 192, στ α'.)

Εἰσήγαγον τὸν ξένον εἰς μίαν αἰθου- σαν, ὅπου ἤρχισε νὰ βηματίξῃ κατὰ μῆ- κος καὶ κατὰ πλάτος, ὑπὸ τὸ κράτος πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

Μετὰ δύο λεπτά, τὰ ὅποια ἐφάνησαν ὡς δύο ὧραι εἰς τὸν ἀναμεινοντα, ὁ ἰα- τρός Σμιθ ἐπαρουσιάσθη καὶ ἠρώτησε τί ἐπιθυμεῖ ὁ ξένος.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

KIMON ΔΑΚΙΑΝΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 25

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν : ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρας μετὰ τὸν Ἐαρινὸν Ἄρωμα, Μικρὰν Ἀμαζόναν, Χρυσοφόρον Φλέβα καὶ Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα— ἡ Προσκυμαία τῆς Σμύρνης μετὰ τὴν Ἀγεμόλῃν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα— ὁ Χιουσιμεῖος Μάιος μετὰ τὸν Πατριτικὸν Κόλλαν, Ἐαθὴν Βασιλίσσαν, Παραδείσιον Πτηνὸν καὶ Χιώτην— Σουλιώτην (μετὰ τὸ ὄνομά τῶν)— ἡ Ἀπόδὸν τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν— τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὸ Σπαριατόπουλο, (τὸ ὅποιον γνωρίζεις,) Ἐθρικὸν Ἰγνὸν Βίγλαν, Ἀδικημένον καὶ Σιναχομένον Ποσειδῶνα, (διὰ νάνταλλῶν καὶ τὰ ὄνομά τῶν)— τὸ Ἀργιολοῦλον Ἄνδρον μετὰ τὴν Μελοδικὴν Φωνὴν, Ἀνθοῦσαν Νεότητα (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα), Ἀχρωμον Φουξίαν καὶ Ροδοφωτισμένην Ἀσύν— ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὴν Ἑλλίδα Κόσμου (μετὰ τὸ ὄνομα)— ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχὴ μετὰ τὴν Βίγλαν, Καταραμένο, Πλοίαρχον τῆς Ναυαρχίδος, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα καὶ Μαγικὴν Εἰκόνα (μετὰ τὸ ὄνομά τῶν)— τὸ Κρητικὸν Κόστανό μετὰ τὴν Ἐαθὴν Γαλανομάταν, Μελοδικὴν Φωνὴν, Ζουλιέταν καὶ Ἐυελπίδα— ἡ Φαληρικὴ Ἄδρα μετὰ τὴν Πελοπονηστικὴν Ὀργάνην, Ἀγτιγόνην καὶ Χιώτην— Σουλιώτην— ὁ Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας μετὰ τὴν Βασιλικὴν Στέμματα (τὰ ὅποια τὸν ἠσπασθησαν χωρὶς νὰ τα γνωρίζῃ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὄνομά τῶν)— ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀράξης μετὰ τὸν Φάρον τοῦ Λεάνδρου καὶ Μελόντα Δοξίμου— ἡ Ποιμενίς τοῦ Παλαιῶν μετὰ τὸ Ἴλιον Μελοδρον, Δευκὴν Πεταλοῦσαν καὶ Γαλιανὴν Ἑλληνοπούλαν— ἡ Σημάδα τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ τὸ Πνεῦμα Ἀντιλογίας, Ἀδαλουσίαν, Κῆμα τοῦ Δονάβεος, Προσφιλὴ Πατρίδα καὶ Αἰλουρον— ἡ Μαργαριτοφόρος μετὰ τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Στέφανον Δάφνην, Προσκυμαίαν Σμύρνης καὶ Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν— ἡ Μαγικὴ Εἰκόνα μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἐδυτίας, Κωπηλάτιδα Κόθρον, Ὁρίωνα, Νοσταλγὸν Βασιλοεικόνη καὶ Προσωποειδοφόρον Ἰσπότην— ἡ Ἄδρα τῆς Κερκύρας μετὰ τὸ Ἀράκι τοῦ Γαλατεῆ, Ὁρειοπόδιον Ψυχὴν καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, (ἂν θέλουν μετὰ τὰ ὄνομά τῶν)— ὁ Ἀήτης τῆς Ἦρας μετὰ τὸν Κόντε Ραπανάκη, Χιακὴν Μαργαρίταν, Ὁραῖον Πρίγκιπα, Παρδαλὸν Γάτον καὶ Ἀχρωμον Φουξίαν— τὸ Φετίχο Τριανταφυλλιάκι μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀράξης, Τριανταφυλλέριον Κάμπον καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα— ἡ Ἐαθὴ Βοῦπις μετὰ τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν, Δικηφόρον τῆς Νεολαίας, Ψάλλη τῶν Δασῶν, Μυστικὴν Φωνὴν καὶ Ἄνθος Ἀνθέων— τὸ Ἀγῆσυχον Πνεῦμα μετὰ τὴν Προσφιλὴ Ἀνάμνησιν Ἐαθὴν Γαλανομάταν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀράξης (μετὰ τὸ ὄνομά τῶν)— τὸ Ἄνθος τῆς Ἰσομονῆς μετὰ τὴν Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Μαργαριτοφόρον, Γλυκὸ Ὀνειρον, Ἄδραν τῆς Κερκύρας καὶ Πλησιφαῖν Σελήνην (μετὰ τὸ ὄνομά τῶν)— ἡ Γλυκὴ φωνὴ Σελήνη μετὰ τὴν Πλησιφαῖν Σελήνην, Ἀργυρὸν Πανόστινον καὶ Μαγικὴν Εἰκόνα— ἡ Αἰγυπτία Ἀθηναῖα μετὰ τὴν Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Σιναχομένον Ποσειδῶνα, Ἀγγελοῦ τῆς Ἐδυτίας, Κάλυκα Ρόδου καὶ Ἄνθος τῆς Ἰσομονῆς— ὁ Ναυβαλάνης μετὰ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον, Νεαρὸν Μουσικόν, Μέλλονσαν Καλοδερμαν, Ἐναρ καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Ἐῴθμιον Κόρη (ὄχι δά ! νὰ χάσῃ τὸν ἵπνον σου, συλλογιζομένη πῶς θά μου ἐπαίνο; ἡ ἐπιστολή σου καὶ τί θά σου ἀπαντοῦσα ; ... ἂν το ζῆεσθε, θά σου ἀπαντοῦσα τηλεγραφικῶς.) Ἀγεμόλῃν (σὲ συγχάρω διὰ τὸ ἀριστα τοῦ Ὁδίου βεβαίως δέχομαι νὰ συστήσω καὶ ἄλλους ἀπόρους, δὲν βλέπεις τί μου γράφεις τὸ Μαρομένον Φύλλον;

Τέμενος τῶν Μουσῶν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπασθῶμα σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου.) **Μελαχροινὴ Ναυτοπούλαν** (βεβαίως, πρέπει νὰ κοπιᾶς μόνη σου, χωρὶς νὰ σε βοηθῇ κανεὶς) καὶ ἡ ἐργασία σου τότε ἔχει μεγαλειότητα ἄξιαν.) Ἀριάνην τῆς Κρήτης (ἔστειλ.) Ὁνειροπόδιον Ψυχὴν (καθόλου δὲν εἶσαι ἐνοχλητικὴ τὸ ταράδιόν σου ἐλήρηθαι καὶ ἐστάλη.) Χιώτην— Σουλιώτην (εὐχομαι λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.) Μαργαριτοφόρον (δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου διότι ἐκείνη πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπευθύνεται, πιθανὸν νὰ προσεβάλλετο— θὰ νῆχαριστεῖσθαι σὺ ἂν σου ἔλεγε κανεὶς δημοσίᾳ καὶ μετὰ τὸ ὄνομά σου μάλιστα, — ὅτι δὲν εἶσαι συνεπὴς εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου;) Ἀρτομυτον Ἰεραπόστολον, Ἄνθος τοῦ Μαΐου (δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐννεργείας καὶ διὰ τὴν γνωριμίαν σου μετὰ τὴν Μέλλονσαν Καλοδερμαν, ἡ ὅποια εἶνε τόσο καλὴ καὶ κέρη.) Φιλαμερικανίδα (ἀνεκοίνωσα τῆς ἐπιστολῆς σου πρὸς τὸν συνεργάτην μου κ. Σενόπουλον, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ τὸσον ἐνδιαφέρον σου ἀπέναντι ἰδιαιτέρως ὅτι ἔχεις ἀκόμη καιρὸν.) Ἀναισθητικὴν Βραδείαν (ἔστειλ) ἄσκη καὶ θὰ λάβῃς, μὴν ἀνυπομονῆς ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Μικρὰν Ἀμαζόναν (ἂν οὐδὲν καλονοῖς λέγῃ ὅτι κάθε ταράδιον Μ. Μυστικῶν πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ δεκάλεπτον γραμματόσημον διὰ τὸ ἔσοκλειεῖς πεντάλεπτον;) Πολύγλην τῆς Νάξου (ἔστειλ.) Φαληρικὴν Ἄδραν (καὶ ἔλαστε περισσότερα, ἔ;) Κρητικὸν Κόστανον (ἀνυπομονῶ νὰ μου γράψῃς ὅτι διέπρεψες εἰς τὰς ἐξετάσεις ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ δ' ἂν τὴν ὄραν κάρταν καλὸν σὺ τὴν ἐγγέμισες δῶρα!) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (ἔστειλ.) Ἐμμανουὴλ Σαρκογλάν (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού με ἀγαπᾷς τόσο, διὰ τὸν ἐκλέγεις καὶ κανὲν ψευδώνυμον, νὰ μου γράψῃς κάποτε;) Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου (αὐτὸ πλέον θά το ἴδῃς εἰς τὰ ποσειδέματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Γ. Σ. Παπαθανασίου (τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐκδιδόνται τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα; θὰ τὸ ἀναγγείλω καὶ διὰ τοῦ φύλλον.) Περονόσορον Δίγνου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 9 Ἰουνίου, θάπαντησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἰσοεὶς δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουλίου.

Ἡ χάρις τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιῶνται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φάλλον, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

246. Αεζίγριφος.
Γράμμ' ἀπλοῦν εἶνε τὸ πρῶτον Ἀκρωτήριον τὸ ἄλλο Καὶ τὸ σύνολον ἀνάπτει Μ' εὐκολίαν, ἂν δὲν σφάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ θαλασσινοῦ Ζωγράφου.

247. Στοιχειόγριφος.
Ἐἶνε μιά ἀρχαία λέξις, βασιλέα πού σημαίνει Κ' ἑνα γράμμα ἂν τῆς λείψῃ, βασιλεὺς πάλι θά γένη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καννασίας.

248. Ἀναγραμματισμός.
Ὅπως εἶμαι ἂν μάλιστα Περιγρᾶφὸς τῆς γῆς. Ἄν με ἀναγραμματίσῃς, εἶμαι, φίλε, δυστυχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώς Θεσίως.

249. Ἀίνυγμα.
Βασιλεὺς τὸ ἀρσενικόν μου Βασιλεὺς τὸ θηλυκόν μου Μὲ δύο ρῶ τὸ ἀρσενικόν μου Μὲ δύο ρῶ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡλία Κ. Παπαδήμου.

250. Πρόβλημα.
Εἰς μίαν συναναστροφὴν, διηγεῖτο κάποιος ὅτι τὰ ἔτη τοῦ πάππου του ἐν ἔτει 1808 ἀπέτελλον ἀκριβῶς τὸ ἕρρισμα τῶν τεσσάρων ψηφίων τοῦ

ἔτους κατὰ τὸ ὅποιον ἐγεννήθη. Ζητεῖται ποία ἡλικία ἦτο ὁ πάππος τοῦ τῷ 1808, ἦτοι ποῖον ἔτος ἐγεννήθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συννεμόδου Ἀδύης.

251. Πυράμις.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος. — Ζῶν. [Ἰάδος.]
* + * — Κράτος ευρωπαϊκόν.
* * + * * — Ἐπαγγελματίας.
* * * + * * * — Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παισιόκου.

252. Χαίγινιον.
Ἀπὸ τοῦ 5 ἀπριλοῦ 3 καὶ εὐρίσκα ὑπόλοιπον 1. Πῶς γίνεται τοῦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγίου.

253. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, σημαίνουσαι ἀρχαῖαι θεότητες :
νέκταρ, βῆμα, σάραξ, κλωβός, ἐρυθρίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωγράφου Νίφου.

254. Ἀπλή Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν περίφημον πόλιν. τὰ δὲ δεύτερα ὄρος.
1, Μέρος τοῦ ποδός, 2, Ἀκρωτήριον, 4, Ζῶν τετράποδον, 4, Ἄνθος, 5, Ἡπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπολίμου.

255. Φωνηεντόλιπον.
κ ν ρ γ - γ ν σ - ν - σ - χ - π ρ τ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλισβέτ τῶν Δουτυχῶν.

256. Γρίφος μαθηματικὸς.
1 + 2 + με + (2 - 0) + 1 + (2 - 0) + με + τον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρο Ποικίλου.

ΑΥΞΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 17 καὶ 18.

168. Λεωνίδας (λέων, οἶδας). — **169.** Κάμηλος—Μῆλος. — **170.** Κέδρος—Κόδρος. — **171.** Ἰάσων—Ἰωνᾶς.

172. ΤΟΣΟΣ 173-174. Ἡ γῆ εἶνε τροχοῦχος. 2. Τὸ βέρον σέλας εἶνε φυσικὸν φαινόμενον. — **175.** Ἡ ΝΑΙΑΣ ὄρος ἀνάνθη ! (AN ANAPE μου ...) — **176.** ΑΘΗΝΑ ΛΑΡΟΣ ΕΡΑΤΩ (ΑΔΕΞανδρος, ΘΑΡρος, ΗΡΑκλῆς, ΝΟΤος, ΔΣΩπός.) — **177.** Ἡ μῦθα εἶνε ἔντομον.

178. Κεφαλληνία (κεφαλή, νῆ, α.) — **179.** Ἀστὴρ—στῆρ.

180. ΝΑΘΑΝ 181. Γ (κοιτῆρ) ΑΘΗΝΑ ἸΔΗ (Ἡ Ἰακτῆ) ΘΗΒΑΙ ΒΑΡΟΣ (ἀπὸ ΣΟΡΑΒδοῦχος) ΑΝΑΠΑ ΘΑΝΑΤΟΣ (κακοΣΟΤΑΝ ΑΘΑΝΑΙΑΣ (νασίας)

182. 12,345,679 x 9 = 111,111,111. — **183-184.** 1. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοκράτωρ, 2. Ὁ Βίος ἦτο σοφός. — **185.** ΚΙΝΑ (οἶκος, χελιδὼν, Ρῆνος, ἀμᾶξα.) — **186.** Τύχη οἰς δίδωσιν, οἰς ἀφαιρεῖται. — **187.** Λέγε τὴν ἀλήθειαν, κἂν πικρὰ ᾖ. — **188.** Δι' πόλεις ἔχουσιν ὑπονόμους.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΑΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις ληπέτ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδουμιῶς μας ληπέτ 5 μόνον. Ἐλάττωσθε ὅσο 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσιεύσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάσων εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἰσομῆτον Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετέπειτα.]

ἔχομαι εἰκονογραφημένα δελτία fantaisies ἀπαντῶ διὰ ζητουμένων. — Annette Ferendino, Braila (Roumanie). (A-54)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν ξένων γραμματοσημῶν ἀντὶ ἑλληνικῶν. — Ἡ διεθθυσίς μου : Νίκος Μεγαπᾶνος, Πύργος. (A-55)

Ἀνταλλάσσω πᾶν εἰκονογραφημένον δελτίριον σιελόμενον. Μιχαήλ Παῖνον Κορυζήνη, Μετυλίηνη (Metelin) (A-56)

ΔΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΥ ΒΩΡΚΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Τέλος)
ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Η ΡΟΖΑ
Ἄντι ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ τζέντλεμαν ἔβγαλε μίαν ἐφημερίδα ζωρωμένη, τὴν ἐξεδίπλωσε, τοῦ ἐδειξε μετὰ τὸ δάκτυλον μίαν παράγραφον τῆς τελευταίας σελίδος, καὶ τῷ εἶπε μετὰ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τὴν συγκινήσιν :

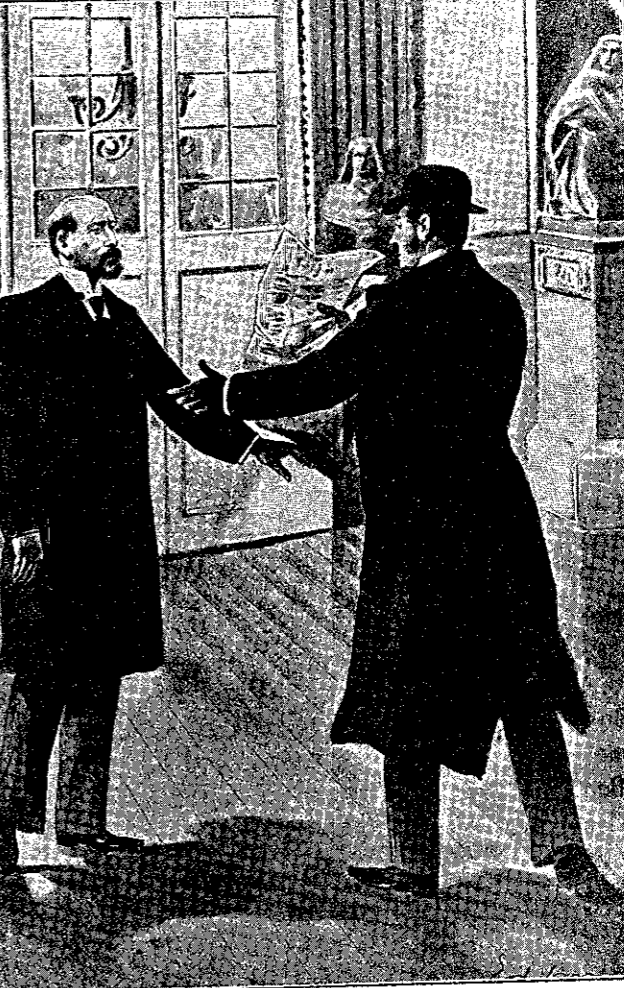
— Ἡ εἶδοποίησις !
— Ἀ, βλέπω... εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Δουβλίνοῦ ! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἐννοήσας ἀμέσως τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης. Καὶ εἵμπορῶ νὰ μάθω πρὸς ποῖον ἔγω τὴν τιμὴν νὰ ἐμιλώ ;
— Εἶνε ἐδῶ ; ... ὑπάρχει ζωντανή ; ... ἀνέκραξεν ὁ ἄλλος με φρεβρᾶν ἀγωνίαν. Τί συμβαίνει ;
— Εἶνε ἐδῶ, ζῆ, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ γίνῃ ἐντελὸς καλῶ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, συγκινηθεὶς καὶ αὐτὸς ἀπέναντι τῆς μεγάλης ἐκείνης ταραχῆς. Ἦτο πολὺ ἀρρωστη. Εἶχε πάθη ἀπὸ ἐξανθηματικὸν πυρετὸν πολὺ βαρύν. Τώρα ὁμως εὐρίσκειται εἰς πλήρη ἀνάρρωσιν.

Ὁ ξένος ἐκάθησε, ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὰς χεῖράς του καὶ ἐκλαυσε σιγηλῶς ἐπ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός Σμιθ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ προσεποιεῖτο ὅτι βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Καὶ πῶς ἤλθεν ἐδῶ ; ἠμπίρεσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐρωτήσῃ ὁ κ. Βώρκε, τὸν ὁποῖον βεβαίως οἱ ἀναγνώσταί μας ἀνεγνώρισαν.
— Αὐτὸ εἵμπορῶ νὰ σᾶς το εἶπω, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅτι τῆς συνιᾶ προτῆτερα, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ μας δώσῃ τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν, μετὰ κανένα τρόπον. Τὴν ἤβραν λιπέθιμον εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν Ρέτζεν-Στρήτ. Τὴν ἐσήκωσεν ἑνας ἀστυφύλαξ καὶ τὴν

ἔφερον ἐδῶ μ' ἑνα ἀμάξι. Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξὴν μας καὶ τὴν ἀμηχανίαν μας.
— Δοξασημένον τὸ ὄνομα τοῦ Ἰψίστου ! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Βώρκε ἠρχίστα νὰ γάρῳ καθε ελλπίδα ὅτι θὰ τὴν ἐπανέβλεπα ποτέ.
Κατόπι στραφεις ζωρωδὸς πρὸς τὸν ἰατρόν :
— Καὶ πότε θὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν ἰδῶ ; ἠρώτησεν.
— Αὐτὴν τὴν ὥρα κοιμάται, ἀλλὰ

εἵμπορσιτε νὰ ἐλθῆτε νὰ τὴν ἰδῆτε μιά στιγμὴ, μετὰ προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ τὴν ἐξυπνήσητε. Σπανίως ἡ χαρὰ βλάπτει. Ἐν τούτοις καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς προφυλακτικῶς καὶ νάποφεύγῃ τὰς πολὺ ζωηρὰς συγκινήσεις.
Οἱ δύο ἄνδρες εἰσηλθον ἀθορόβως εἰς τὸν θάλαμον, καὶ ἐπροχώρησαν κατ' ἐπιθεῖαν πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς Ρόζας.
Ὁ ξένος, κύψας ἄνωθεν τοῦ παιδίου, τὸ περιέβαλε μετὰ βλέμμα στωργῆς καὶ τρυφερότητος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐβράχησαν καὶ πάλιν ὑπὸ δακρῶν.
Ἐξαφνα ἡ Ρόζα ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ συνήνητησε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ προσηλωμένον ἐπάνω της.
— Θεεε Ἄρχη ! ὦ, θεεε Ἄρχη ! ἀνέκραξεν ἐξαιρεμένη καὶ τείνουσα πρὸς τὸν κύριον Βώρκε τὰς ἀγάλας της.
— Ρόζα μου ! ἀγάπη μου ! παιδί μου !... Μὰ πῶς τόκαμες αὐτὸ καὶ με ἄρισες ; ...
Χωρὶς καμμίαν δυσάρεστον σκέψιν, ἡ Ρόζα ἀπήλαυσεν ἐπ' ὀλίγας στιγμάς ἀμύγη τὴν μεγάλην τῆς εὐτυχίαν. Ἐπειτα ὁμως ἐνεθυμήθη τὴν θέσιν της καὶ ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ προσκεφάλι της.
— Ἀχ ! ἀνέκραξε, δὲν εἶσθε πιά ὁ θεός Ἄρχη !
— Παιδί μου, χρυσό μου παιδί, τί θέλεις νὰ πῆς ;
— Τὰ ξεύρω ὅλα... τὰ εἶδα ὅλα... Ἦλθεν ὁ πατέρας τῆς Ἑλλάς, πού ἔπρεπε νὰ ἦτο ἰδικὸς μου πατέρας, καὶ σὲς ἐφιλήσατε τὴν Ἑλληνίδα καὶ τῆς

Ἡ Γῶ εἶπε μετὰ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τὴν συγκινήσιν : Ἡ εἶδοποίησις ! (Σελ. 197, στήλ. α.)